

POŁOŻYSTY (2) ai

Oba o prawdopodobnie jasne (tak w położyć).

sg m N położysty (2). ◇ [f N położystą. ◇ L położyst(e)j. ◇ pl G położystych. ◇ A subst położyst(e).]

Sł stp, Cn brak, Linde także XVII – XVIII w.

1. Pochyły, spadzisty (1) : Reclivis, Reclinatus, sive procumbens – Połozifti. *Calep* 899a.

a. [O ukształtowaniu terenu: *nachylony, opadający ku dołowi, obniżający się:* Ale między tym wszystkim miarą iest napożyteczniejszyza [...]/ to iest/ áby pole było pochodziłte trochę ku dołowi/ álbo gorkę w pośrzodku máiąc á położyfte boki ku dołu *Cresc 1571* 141; kocháią fię też [*kasztany*] na roli położyftey á zácimiony od gory *Cresc 1571* 408, 135.

Z określeniem strony świata: gdyby chciał obierać rolę w kráinie zimney/ táka ma być bokiem położyfta przeciw fłońcá wchodu *Cresc 1571* 141; Ale położenie mieścá iey [*oliwce*] godnego ma być tákowe áby gorá była od pułnocy ku południu położyfta *Cresc 1571* 435, 141.]

2. Płaski, poziomy (1) : Doma [...]. Ein dach das eben vnd nicht haldecht oder stotzig ift – Dach rowny, połozifty. *Calep* 339a.

Synonimy: **1.** *nachylony, pochodzisty, pochylony, pochyły, schodzisty, stoczysty; **2.** *płaski, rowny.**

LWil